

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců: **a) M. Č., b) M. M. a c) Z. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Josefem Šírkem, advokátem se sídlem Dr. Bureše 1185/1, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2006, č.j. KUJCK 26744/2006/OZZL Ža/4-O 87/2006, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Město Hluboká nad Vltavou**, Masarykova 36, Hluboká nad Vltavou, zastoupené JUDr. Ladislavem Dusilem, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice 1, **2) Vodovody a kanalizace Jižní Čechy, a.s.**, se sídlem B. Němcové 12, České Budějovice, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení – Města Hluboká nad Vltavou proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 1. 2007, č. j. 10 Ca 168/2006 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Osoba zúčastněná na řízení – Město Hluboká nad Vltavou **je povinna** zaplatit žalobcům k rukám jejich advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5340 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení – Vodovody a kanalizace Jižní Čechy, a.s., **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Osoba zúčastněná na řízení – Město Hluboká nad Vltavou brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2006, č.j. KUJCK 26744/2006/OZZL Ža/4-O 87/2006. Napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil podle ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu

(v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 zrušen a nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu) rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, odboru ochrany životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 5. 2006, zn. OŽP 6908-4/05/Sn, o odstranění stavby kanalizačního sběrače Hluboká nad Vltavou na pozemcích p.č. 1654/3, 1650/11 v katastrálním území Hluboká nad Vltavou.

Žalobou napadené rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že na stavbu dotčeného stavebního díla „Kanalizační sběrač Hluboká nad Vltavou“ tak, jak je v současné době provedena, bylo vydáno povolení k jejímu trvalému užívání, toto kolaudační rozhodnutí nabylo právní moci dnem 10. 12. 2002, a proto nelze vést řízení o odstranění stavby dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (v celém textu míněn zákon č. 50/1976 Sb., o územní plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2007 zrušen a nahrazen zákonem č. 183/2006 Sb., o územní plánování a stavebním řádu – pozn. soudu).

Krajský soud v Českých Budějovicích napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobci v žalobě namítali, že se žalovaný, který odmítl na případ aplikovat ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nemůže dovolávat skutečnosti, že na stavbu kanalizačního sběrače, tak jak stavba byla provedena, bylo vydáno pravomocné kolaudační rozhodnutí, neboť dotčené rozhodnutí, doručené jim v roce 2005, kdy se o jeho existenci dozvěděli, a poté jej napadli odvoláním, nenabylo až dosud právní moci a že tedy nic stavebnímu úřadu nebránilo v postupu dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Skutečnost, že účastníky kolaudačního řízení byli, dovozují žalobci z ust. 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.

Krajský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno po vyhodnocení výsledků ústního jednání s účastníky a za situace, kdy bylo prokázáno, že stavba kanalizačního sběrače vede zčásti po pozemcích žalobců, a to v rozporu se stavebním povolením. Souhlasu žalobců jako vlastníků stavbou dotčených pozemků dosaženo nebylo. Jedná-li se o stavbu, která je zčásti v rozporu se stavebním povolením, pak se jedná o stavbu z hlediska stavebního zákona neoprávněnou, a následuje postup dle ust. § 88 odst. 1 stavebního zákona. Závěr žalovaného, že v souzené věci takový postup vylučuje pravomocné kolaudační rozhodnutí, je závěrem, který nemá oporu v skutkových zjištěních a platné právní úpravě. Z platné právní úpravy [§ 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona] dle krajského soudu vyplývá, že žalobci účastníky kolaudačního řízení byli. V souzené věci není na sporu, že žalobci manželé M. jsou vlastníky pozemkové parcely č. 1654/3 a žalobce M. Č. vlastníkem pozemkové parcely č. 1650/11, což dokládají výpisy z katastru nemovitostí. Na sporu není ani skutečnost, že se část stavby kanalizačního sběrače nachází na předmětných pozemcích žalobců, navíc po dokončení stavby v rozsahu větším než dle stavebním povolením schváleného projektu. Okolnost, že při provádění stavby došlo k odchýlení se od projektové podélné osy kanalizačního sběrače nezpochybňuje Město Hluboká nad Vltavou (stavebník), ani žalovaný. Krajský soud nesouhlasil se žalovaným, že postupu podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona brání pravomocné kolaudační rozhodnutí, neboť rozhodnutí, kterým bylo Městu Hluboká nad Vltavou povoleno užívání stavby předmětného vodního díla nenabylo právní moci, protože v době, kdy bylo vydáno, nebylo doručeno žádnému z žalobců, ač účastníky kolaudačního řízení dle ust. § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona nepochybně byli, a to z důvodu, že jejich vlastnická práva k předmětným pozemkům byla kolaudačním rozhodnutím přímo dotčena. Stav, kdy kolaudační rozhodnutí pro tyto vady nenabylo právní moci trval i v době, kdy bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí rušící prvostupňové rozhodnutí o odstranění stavby na pozemcích vlastníků. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného jako rozhodnutí vydané v rozporu s ust. § 78 odst. 1 písm. d) a § 81 stavebního zákona zrušil podle ust. § 78 odst. 1

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích podala osoba zúčastněná na řízení – Město Hluboká nad Vltavou (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, když taková vada měla za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel se ztotožňuje s názorem žalovaného v napadeném rozhodnutí, tj. že na stavbu, na kterou bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, jež je v právní moci, nelze pohlížet jako na stavbu vybudovanou bez stavebního povolení či v rozporu s ním a takovou stavbu nelze odstranit postupem dle ust. § 88 stavebního zákona. Podle názoru stěžovatele je předčasné opírat právní názor o to, že kolaudační rozhodnutí není v právní moci a je možné nekolaudovanou stavbu odstraňovat. Není možné na správní rozhodnutí s vyznačenou právní mocí nahlížet jinak, než jako na rozhodnutí pravomocné a vykonatelné. Jiný postup by byl v rozporu se zásadou právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře. Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku spočívající v tom, zda ohledně stavby, jejíž užívání bylo povoleno rozhodnutím příslušného správního orgánu, na němž je vyznačena doložka právní moci, lze vést řízení o jejím odstranění podle ust. § 88 stavebního zákona a zda ohledně skutečnosti, zda je či není rozhodnutí nepřezkoumávané v této věci v právní moci, může tuto otázku posoudit jako otázku předběžnou. Podle stěžovatele nemohou vedle sebe současně stát dvě rozhodnutí příslušného stavebního úřadu, z nichž z jednoho z nich by se podávalo, že stavba je provedena v souladu s platným stavebním povolením a druhé by nařizovalo odstranění stejné stavby s odůvodněním, že bylo provedeno v rozporu s tímto stavebním povolením. Stěžovatel se domnívá, že postupem, který zaujal krajský soud v napadeném rozhodnutí, došlo ke ztrátě právní jistoty jak fyzických a právnických osob, tak i správních orgánů. Krajský soud, podle názoru stěžovatele, nesprávně posoudil právní otázku okruhu účastníků kolaudačního řízení, když se v dané věci nezabýval splněním podmínky přímé dotčenosti vlastnických práv žalobců. Jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud rozhodl ve věci, aniž by účastníkům a osobám zúčastněným na řízení umožnil osobní intervenci a prezentaci svých stanovisek u soudu.

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázali především na znění podané žaloby a k argumentům stěžovatele některé body doplnili. Stěžovatel úmyslně „udělal“ ze žalobců účastníky kolaudačního řízení ve smyslu ust. § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona tím, že v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením, bez jejich souhlasu a vědomí, změnil trasu kanalizačního sběrače tak, že zasáhl do pozemků žalobců a navíc v rozporu s předmětnými rozhodnutími změnil nivelitu části pozemků žalobců. Tím se staly pozemky žalobců komunikačně nepřístupné a neodkanalizovatelné. Zásah stěžovatele do pozemků žalobců byl prokazatelně nezákonný. Odvolací lhůta začala žalobcům běžet až od doručení kolaudačního rozhodnutí v dubnu 2005, tudíž je odvolávka stěžovatele na právní moc kolaudačního rozhodnutí neopodstatněná. Poukázali na náleží Ústavního soudu sp. zn. I. 600/99, podle nějž účastníkem řízení je ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak. Žádné rozhodnutí v tomto smyslu vydáno nebylo.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje požadavek právní jistoty ve spojení s principem ochrany práv nabytých v dobré víře, pro něž nelze označovat napadené rozhodnutí za nepřavomocné. Krajský soud se nezabýval dostatečně otázkou, kdy přesně se žalobci dozvěděli o obsahu kolaudačního rozhodnutí, jež jim nebylo formálně doručeno. Žalovaný

odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 3 Ans 3/2006 – 85, k jehož závěrům při svém rozhodování přihlédl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nevyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel tvrdí důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá obecně buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Dále namítá naplnění kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Po přezkoumání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně rozhodl, pokud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc současně žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud však považuje za nezbytné doplnit právní názor krajského soudu. K tomu nutno poznamenat, že za takové situace není důvodu, aby ke kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z hlediska zachování jednoty a věcné správnosti rozhodování, jakož i k poskytnutí informace žalovanému správnímu orgánu i soudu o tom, jak je třeba v budoucnu k věci přistupovat, zde postačí, aby Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí o kasační stížnosti vyslovil právní názor, který k věci samé zaujal. Opačný postup, tedy zrušení rozhodnutí krajského soudu, třebaže bylo věcně správné, i když vycházelo z odlišného právního posouzení věci, by byl v rozporu se zásadou zákazu brojení opravnými prostředky jen proti důvodům rozhodnutí soudu, promítnutou také v ustanovení § 104 odst. 2 *in fine* s. ř. s., jakož i se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie řízení. Výjimkou by byl případ, kdy by užití důvody rozhodnutí soudu činily nepřezkoumatelným a byl by dán důvod k jeho zrušení pro tuto vadu – to však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu stěžovatel spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky, zda lze vést řízení o odstranění stavby podle ust. § 88 odst. 1 stavebního zákona ohledně stavby, jejíž užívání bylo povoleno rozhodnutím příslušného správního orgánu, na němž je vyznačena doložka právní moci. V dané souvislosti krajský soud uvedl, že „za situace, kdy kolaudační rozhodnutí bylo vydáno bez toho, že by bylo doručeno také vlastníkům pozemků, na kterých byla stavba ve vlastnictví jiného zbudována, ač dle § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona postavení účastníků kolaudačního řízení měli, neboť stavba vodního díla byla v konečné fázi zbudována v rozporu s projektem schváleným stavebním povolením způsobem, kterým byla vlastnická práva vlastníků pozemků dotčena, pak nelze rozhodnutí, kterým je rušeno prvostupňové rozhodnutí o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, odůvodňovat překážkou v podobě pravomocného kolaudačního rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud se zaujatým právním názorem krajského soudu souhlasí do té míry, že předmětné kolaudační rozhodnutí nebránilo postupu dle ust. § 88 odst. 1 stavebního zákona. Neztotožňuje se však se zdůvodněním krajského soudu, opírajícím své rozhodovací důvody o nenabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí. Třeba zdůraznit, že stěžejní právní otázkou je v posuzované věci primárně skutečnost, zda lze vést řízení o odstranění stavby podle ust. § 88 odst. 1 stavebního

zákona ohledně stavby, jejíž užívání bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím, to bez ohledu na právní moc takového rozhodnutí.

Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Z dikce citovaného ustanovení zcela jednoznačně vyplývá, že předmětné řízení o odstranění stavby je navázáno na stavební řízení, resp. stavební povolení, tudíž existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování splnění podmínek řízení dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona právně bezvýznamná. Pro nařízení odstranění stavby podle výše uvedeného ustanovení je rozhodné, zda jsou splněny toliko podmínky výslovně stanovené v tomto ustanovení. V souzené věci tomu tak nesporně bylo, neboť stavba kanalizačního sběrače byla prokazatelně a nezpochybnovaně postavena v rozporu se stavebním povolením, současně stavebník nepodal žádost o její dodatečné povolení. Nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že vydané kolaudační rozhodnutí nahrazuje soulad provedení stavby s platným stavebním povolením. Ačkoliv stavební úřad v kolaudačním řízení zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené ve stavebním povolení (§ 81 odst. 1 stavebního zákona), nemůže případné pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního rozhodnutí zhojit (legalizovat) opomenutý, nicméně podstatný rozpor provedené stavby se stavebním povolením. Sama existence kolaudačního rozhodnutí, byť i pravomocného, nebrání tak postupu stavebního úřadu v řízení o nařízení odstranění stavby podle ust. § 88 odst. 1 stavebního zákona, proto úvahy, zda je kolaudační rozhodnutí pravomocné či nikoliv, jsou pro splnění podmínek dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona bezpředmětné.

Se zřetelem k uvedenému je rozhodující v dané věci otázka účastenství žalobců v řízení o odstranění stavby vedeného podle ust. § 88 a násl. stavebního zákona, nikoliv účastenství žalobců v kolaudačním řízení. Okruh účastníků řízení o odstranění stavby vymezuje ust. § 97 stavebního zákona, jenž za účastníky řízení podle § 85 až § 96 stavebního zákona považuje mj. osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. V souladu se zněním citovaného ustanovení žalobci vystupovali jako účastníci předmětného řízení o odstranění stavby kanalizačního sběrače Hluboká nad Vltavou, postupem stavebního úřadu nebyli nijak zkráceni na svých procesních právech a byla jim přiznána veškerá práva, jenž jim jako účastníkům řízení o odstranění stavby dle ust. § 88 stavebního zákona příslušela.

Krom shora uvedeného posouzení zásadní právní otázky považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vypořádat se i s dalšími námitkami stěžovatele, přestože nedopadají do merita sporné věci, neboť krajský soud k nim zaujal závazný právní názor.

Námítky stěžovatele opírající se o nabytí právní moci předmětného kolaudačního rozhodnutí je třeba jako nedůvodné odmítnout. Krajský soud vyslovil, že v projednávané věci žalobcům (opomenutým účastníkům řízení) kolaudační rozhodnutí nebylo oznámeno podle ust. § 51 správního řádu a proto kolaudační rozhodnutí nenabylo právní moci. Ve shodě s uvedeným názorem krajského soudu Nejvyšší správní soud poukazuje na ustálenou doktrínu,

podle níž nebylo-li rozhodnutí oznámeno jen jedinému z účastníků řízení, kterému tím zůstalo zachováno právo napadnout jej oprávněným prostředkem, není rozhodnutí v právní moci ani přesto, že jej správní orgán jako pravomocné označil a v dalších řízeních z něj jako z pravomocného vycházel. Opomenutý účastník, jemuž postavení účastníka výslovně přiznával zvláštní zákon (což je i případ žalobců, byť definice ust. § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona je koncipována jako „otevřená“), má cestu k odvolání otevřeno, protože rozhodnutí správního orgánu nemohlo nabýt právní moci [srov. Vopálka, V., Šimůnková, V., Šolín, M.: Správní řád, komentář, C. H. Beck Praha 1999, poznámky k ust. §§ 14, 52, 53 a 62; Ondruš, R. a kol: Správní řád, komentář, Linde Praha 2003, poznámky k § 52)]. Tento právní závěr si ostatně v mezidobí osvojila i judikatura správních soudů, např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 3. 2006, č. j. 11 Ca 245/2005 - 91, publikovaném pod č. 1290/2007 Sb. NSS, judikoval, že: *„Pokud správní orgán nejednal s odvolatelem jako s účastníkem řízení, ač s ním jako s účastníkem jednat měl, rozhodnutí správního orgánu I. stupně nenabývá právní moci a podané odvolání se posoudí jako odvolání podané opomenutým účastníkem řízení. Nelze proto učinit závěr, že jde o odvolání podané neoprávněnou osobou, a zamítnout jej s odkazem na formálně vyznačenou právní moc rozhodnutí.“* Účastníkovi, kterému správní orgán rozhodnutí neoznámil, vůbec nezačala běžet lhůta pro podání odvolání (§ 54 správního řádu). Podání, které žalobci učinili, nelze považovat za opožděné odvolání. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2004, č. j. 5 As 47/2003 – 72, www.nssoud.cz).

Stěžovatel současně namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda mohl posuzovat existenci právní moci rozhodnutí, které není přezkoumáváno v této věci, jako otázku předběžnou. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s., jež opravňuje soud uvážit si o tzv. prejudiciálních otázkách sám, tedy učinit si vlastní úsudek (soud je vázán pouze rozhodnutími soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a rozhodnutími soudu o osobním stavu). S ohledem na citované ustanovení tak krajský soud nejednal nad rámec zákonem stanovené pravomoci, pokud v projednávané věci shledal předmětné kolaudační rozhodnutí nepravomocným.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele týkající se nesprávného posouzení právní otázky účastenství žalobců v kolaudačním řízení krajským soudem. Vycházejí z platné právní úpravy a ze skutkových okolností dané věci, krajský soud vyložil, že žalobci byli účastníky kolaudačního řízení podle ust. § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, neb bylo prokázáno, že stavba kanalizačního sběrače vede zčásti po pozemcích žalobců a to v rozporu se stavebním povolením a bez jejich souhlasu. Uvedené ustanovení stavebního zákona vymezující okruh účastníků kolaudačního řízení hovoří o vlastnících pozemků, na kterých je kolaudovaná stavba umístěna, jejichž vlastnická práva „*mohou být rozhodnutím dotčena*“. Stěžovatelem namítaný nedostatek zjištění přímé dotčení vlastnických práv žalobců je nutno v kontextu s dikcí ust. § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona odmítnout, neboť samotná možnost dotčení na vlastnických právech je dostačujícím důvodem pro přibrání vlastníků předmětných pozemků k účasti na kolaudačním řízení. Teprve v jeho průběhu pak stavební úřad rozhodne o jejich případných námitkách a posoudí, zda umístěná kolaudovaná stavba skutečně do jejich vlastnických práv zasáhne či nikoliv a v jakém rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č.j. 3 As 46/2007 – 89, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že závěr o potenciálním dotčení na právech žalobců, a tudíž jejich žádoucí účasti v předmětných řízeních, odůvodňují konkrétní podmínky kolaudované stavby. Tyto skutečnosti náležitě zohlednil i krajský soud ve svých právních závěrech. V posuzované věci však charakter kolaudované stavby a její skutečné provedení ve vztahu k projektové dokumentaci – těleso kanalizačního sběrače obce umístěné v tvrzeném rozporu se stavebním povolením na pozemcích žalobců, bez jejich souhlasu a vědomí – zcela zjevně odůvodňují potenciálnost zásahu do veřejných subjektivních práv žalobců. Žalobci jsou proto

ze zákona účastníky kolaudačního řízení, a to podle ust. § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, avšak jako s účastníky s nimi v tomto řízení jednáno nebylo (tzv. opomenutý účastník řízení).

Argumentace stěžovatele případnou právní jistotou jiných účastníků řízení či správních orgánů je právně irelevantní, neboť nemůže vycházet z protiprávního stavu. Případné škody z takové situace vzniklé pak jdou k tíži toho správního orgánu, který se předmětného jednání dopustil. K námitce stěžovatele, podle níž je předmětná stavba již po kolaudaci a je třeba poskytnout ochranu právům nabytým v dobré víře, lze uvést pouze tolik, že ani zájem na ochraně práv takto nabytých nemůže zhojit (vyvážit) nezákonnost postupu správních orgánů v projednávané věci. Aprobace takového postupu soudem by pak v podstatě znamenala rezignaci na úlohu správního soudnictví jako jedné z hlavních záruk zákonnosti výkonu veřejné správy.

Skutečnost, kdy se žalobci dozvěděli o obsahu předmětného kolaudačního rozhodnutí je pro nabytí právní moci daného rozhodnutí právně bezvýznamná, neboť účinky oznámení rozhodnutí ve smyslu ust. § 51 správního řádu nastávají okamžikem doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Nedůvodná je rovněž námitka žalovaného, že se mohli žalobci domáhat svých práv dříve, zvláště za situace, kdy bylo povinností správního orgánu informovat žalobce jako účastníky kolaudačního řízení o všech rozhodných skutečnostech probíhajícího řízení. Žalovaným zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 3 Ans 3/2006 – 85, vzhledem k odlišným faktickým okolnostem případu, pak na projednávanou věc nedopadá.

Jinou vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel shledává v tom, že krajský soud rozhodl ve věci, aniž umožnil účastníkům a osobám zúčastněným na řízení prezentaci vlastních stanovisek u soudu. Nejvyšší správní soud takto uplatněné námitce nepřisvědčil, neboť se nezakládá na pravdě. Ze soudního spisu zdejší soud zjistil, že žalovaný byl soudem vyzván k vyjádření k podané žalobě, tohoto práva také využil, žalobci následně podali k jeho vyjádření repliku, osoby zúčastněné na řízení byly vyrozuměny soudem o podané žalobě a bylo jim umožněno uplatnit svá práva dle ust. § 34 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud rozhodoval v dané věci bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení výslovně souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož účastník, měl-li ve věci úspěch, má proti druhému účastníkovi, právo na náhradu všech nákladů řízení, pokud je vynaložil důvodně. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady ve smyslu ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., nemají proto právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto jim Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili vůči stěžovateli – osobě zúčastněné na řízení Městu Hluboká nad Vltavou. Nejvyšší správní soud přiznal úspěšným žalobcům odměnu advokáta ve výši 2100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne

27. 1. 2007. Vzhledem k tomu, že advokát společně zastupuje tři žalobce, Nejvyšší správní soud podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu nejprve odměnu advokáta snížil o 20 %, tj. o 420 Kč, přičemž odměna advokáta takto činí 1680 Kč za každého žalobce, celkem tedy odměna advokáta za tři zastupované žalobce činí 5040 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu soud rovněž přiznal paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, celkem tedy 5340 Kč. Co se týče náhrady úkonu převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, Nejvyšší správní soud vzal zřetel na to, že se jedná o zastoupení advokátem, který žalobce zastupoval v dané věci již v řízení před soudem prvního stupně, a proto odměnu za tento úkon nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení – Město Hluboká nad Vltavou je tedy povinna zaplatit žalobcům k rukám jejich advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5340 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu